HALKIN KURTULUŞU

16 Nisan 1979 — 500 kuruş — 155

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

Kürt ulusu üzerinde baskı ve zulmü artırmak amacıyla daha birçok Doğu ilinde sıkıyönetim ilan edilmek isteniyor

SIKIYÖNETİM KALDIRILMALIDIR

Önümüzdeki hafta içinde sıkıyönetimin bir kez daha iki aylık bir süre için uzatılması konusu Meclislerde görüşülecek. Hükümetin sıkıyönetimin uzatılmasını Meclislerden isteyeceği kesindir. Ecevit, yine Meclis kürsüsüne çıkıp "sıkıyönetimin henüz amacına ulaşamadığını" söyleyerek, sıkıyönetimin uzatılmasını talep edecektir.

Dört ay önce MHP ve Kontr-gerillanın Kahramanmaraş'ta gerçekleştirdiği katliamdan sonra ilan edilen sıkıyönetim, doğrudan doğruya halkın temel hak ve özgürlüklerine yönelmiş, iktidarın "sıkıyönetimin demokratik olacak" iddialarının yalnızca yalan ve sahtekarlık olduğu ortaya çıkmıştır. Dört aylık uygulamalar, sıkıyönetimin hangi amaçlar uğruna ilan edildiğini bütün açıklığı ile ortaya sermiş bulunmaktadır. Sıkıyönetim, egemen sınıflar yararına alınan zam ve zulüm tedbirlerine karşı halkın mücadelesini engellemek amacıyla ilan edilmiştir ve halen de bu amacına uygun olarak uygulamalarını sürdürmektedir.

Dört ay içinde onlarca devrimci, demokratik yayın organı yasaklanmış, yüzlerce demokratik kitle örgütü kapatılmış, işçi direnişleri süngü zoruyla engellenmiş, öğrenci gençliğin devrimci mücadelesi bastırılmak istenmiş, basın özgürlüğü ayaklar altına alınmıştır. Tıpkı geçmiş sıkıyönetim dönemlerinde olduğu gibi, "yasaklanmış yayın bulundurdukları" gerekçesiyle yine yüzlerce kişi tutuklanmış, kişi ve konut dokunulmazlığı hakkındaki Anayasa maddeleri bütünüyle askıya alınmıştır.

İktidar elbette ki sıkıyönetimin ilan edilmesinin nedenlerini olduğundan farklı göstermek zorundaydı. Bu nedenle de son üç yıldır hızla tırmanan faşist terörün sıkıyönetimin başlıca hedeflerinden biri olacağını söylediler. Oysa kısa bir süre içinde bunun da yalnızca bir demagojiden ibaret olduğu anlaşılmıştır. Sıkıyönetimin ilanından bu yana faşist terör ve katliamlar giderek artmıştır. Örneğin Adana ve Gaziantep gibi iller sıkıyönetim altında olmasına rağmen, faşist terör çeteleri bu illerde her gün sayısız cinayetler işlemektedirler. Ama öte yanda sıkıyönetimin baskı ve zulmü yine emekçi halka, devrimcilere ve devrimci basına yönelmektedir. Adana'da her gece kahveler kurşunlanır ve devrimciler, işçiler, emekçiler toplu halde katledilirken, bu ilin sıkıyönetim komutanı radyodan yasakladığı devrimci yayınların adlarını dizi dizi ilan etmekte, kapattığı demokratik kitle örgütlerinin isimlerini açıklamaktadır. Yalnızca bu bile sıkıyönetimin kime karşı ve kimden yana olduğunu anlatmaya yeterli değil midir?

● Gericilerin halka zulmetmek için emekçilere yöneltikleri sıkıyönetim silahı o silahı ellerinde tutanları vuracaktır

SIKIYÖNETİM UYGULAMASI YAYGINLAŞTIRILMAK İSTENİYOR

Sıkıyönetimin yeniden uzatılması için Meclisler de görüşme günleri yaklaştıkça, sıkıyönetimin yaygınlaştırılması ve özellikle de Doğu illerinde sıkıyönetim ilan edilmesi için kışkırtıcı çabalara ve gerici propagandaya hız verilmiş bulunmaktadır.

Özellikle nisan ayı başından bu yana bütün yetkililer, hükümet ve ordu çevreleri, hemen hemen bütün partilerin yöneticileri Doğu'daki bölücülük faaliyeti üzerine demeçler vermekte, Kürt ulusu üzerindeki terör ve baskının artırılmasını talep etmektedirler.

İran'da faşist Şah'ın yıkılmasından sonra İran'daki azınlık Kürt ulusunun yeni yönetimden ulusal haklarını talep etmesi ve bu olaydan sonra İran'da Kürtlerin yaşadığı bölgelerde silahlı çatışmaların çıkması üzerine Türkiye'de de Kürt ulusu üzerine daha şiddetli baskıların yöneltilmesi için kamuoyu oluşturma çabaları hızlanmış bulunmaktadır. Emniyet Genel Müdürü ve ardından da Genelkurmay Başkanının Irak'a yaptıkları ziyaretler ve yine aynı konuda basına sızan haberlere göre, İran hükümetiyle yürütülen gizli görüşmeler Kürt ulusunun yoğun olarak yaşadığı bu üç ülkede egemen sınıfların Kürt ulusuna karşı ortaklaşa bir baskı ve ezme harekatına girişme niyetinde olduğunu göstermektedir.

Görünen odur ki, Türkiye'de yürütülecek olan bu yeni baskı politikasının ilk adımı Doğu illerinde daha birçok ilde sıkıyönetim ilan etmek olacaktır. Faşist parti ve çevrelerden sonra hükümetin de "Doğuda bölücülük" yaygaralarına katılması ve yine "milli birlik ve beraberlik" konusunda mangalda kül bırakmaması artık hükümetin de Doğu illerinde sıkıyönetim ilan edilmesi taraftarı olduğunu göstermektedir. Elbette Doğuda "Apocu", "UKO'cu" gibi provokasyon çetelerinin iplerinin serbest bırakılması da aynı planların parçasıdır.

Ancak sıkıyönetimin ilan edilmiş olan illerde uzatılması ve daha başka yerlere doğru genişletilmesi gericilerin isteğidir. Bütün halkın talebi ise sıkıyönetimin derhal kaldırılması ve temel hak ve özgürlükler üzerindeki bütün kısıtlamaların iptal edilmesidir. Bütün baskı ve zulüm tedbirlerinin ağırlaştırıldığı dönemlerde olduğu gibi bu sıkıyönetim de onu ilan etmiş olanlar ve sıkıyönetimin yandaşları için kötü sonuçlardan başka hiçbir şey getirmeyecektir. Gericilerin halka zulmetmek ve ezmek için emekçilere yönelttikleri sıkıyönetim silahı eninde sonunda o silahı ellerinde tutanları vuracaktır.

KİM DEMİŞ İMF'NİN PEŞİNDEN GİDİYORUZ DİYE? BU TÜR SAPLANTILARDAN KENDİMİZİ KURTARMALIYIZ. ONURLU DIŞ POLİTİKA....

ali

HK ile DY arasında geçmişte oluşturulan bir eylem birliği.

HALKIN KURTULUŞU ve DEVRİMCİ YOL 1 Mayıs eylemlerini ortak düzenliyor

Bütün proleter devrimciler ve yurtseverler, 1 Mayıs'ı bütün ülke çapında coşkun ve adına yakışır bir şekilde kutlamaya hazırlanırken, HALKIN KURTULUŞU ve DEVRİMCİ YOL, 1 Mayıs'ı ülkenin birçok yerinde ortak kutlamaya, 1 Mayıs kutlamalarında eylem ve güçbirliği yapmaya karar vermişlerdir.

Bu karar, aynı zamanda, proleter devrimci hareket ile diğer anti-faşist demokratik güçler arasındaki güç ve eylem birliğinin oluşturulması yönünde atılmış önemli bir adımdır.

HALKIN KURTULUŞU ile DEVRİMCİ YOL arasında 1 Mayıs alanlarında, 1 Mayıs kutlamalarında kurulacak ortak eylem birliği emekçi halkın anti-faşist demokratik mücadelesini ilerletecek, faşizmi ve egemen sınıfların yeni ekonomik ve siyasi saldırılarına karşı, sıkıyönetime karşı ülkemizin pek çok yerinde güçlü ve yaygın bir mücadele cephesi oluşturacaktır.

Böylece, 1 Mayıs İşçi Sınıfının Uluslararası Birlik, Dayanışma ve Mücadele Günü, geçtiğimiz yıllardan daha da farklı olarak bütün ülke çapında daha güçlü bir şekilde kutlanacak, anti-faşist mücadele bayrakları daha da yükseltilecektir.

Bugün yapılması gereken, revizyonizmi her alanda tecrit etmek ve anti-faşist kitle mücadelesini ilerletmek ve yükseltmektir.

Bütün devrimcileri, demokrat ve yurtseverleri ve emekçi halkımızı ülke çapında düzenlenecek 1 Mayıs eylemlerine katılmaya, anti-faşist mücadeleyi güçlendirmeye çağırıyoruz.

'Sol' maskeli provokasyon çeteleri isbasında

Saldırılar, proleter devrimcileri yıldırmayacak'tır

Son günlerde ülkenin birçok yerinde proleter devrimcilere ve yurtseverlere karşı çok yönlü saldırılar vardır. Sıkıyönetimin, sivil ve resmi faşist cinayet şebekelerinin, sosyal-faşist saldırganlar kervanına, şimdi bir de sol maskeli provokasyon örgütleri, burjuva milliyetçileri katıldı. Bu tür saldırıların en son örnekleri Gaziantep'te, Diyarbakır'da, Urfa'da ve Dersim'de görüldü. Ve bu sefer "sol" maskeli saldırı ve cinayetlerin başını ne idüğü belirsiz birtakım provokasyon örgütleri çekiyordu. Geçtiğimiz haftalarda sosyal-emperyalistlerin uşaklığını yapan "Emeğin Birliği" çetesinin Antep'te iki devrimciyi öldürmesinden sonra, gene geçtiğimiz günlerde "Apocu" denen ne idüğü belirsiz provokasyon çetesinin Dersim'de çıkardığı olaylarda Sultan Argül adlı bir devrimci katledildi.

Bu saldırı ve katliamlar, nasıl bir dönemde tezgahlanıyor?

Bu saldırı ve katliamlar, faşist diktatörlüğün emekçi halka, işçi sınıfına, devrimcilere ve anti-faşist demokratik güçlere saldırılarının arttığı, her türlü anti-faşist gücün susturulmaya çalışıldığı, demokratik kitle örgütlerinin kapılarına kilit vurulmaya çalışıldığı, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının ekonomik ve siyasi saldırılarının sürekli olarak arttığı, Kürt emekçilerine yönelen militarist baskı ve tehditlerin yoğunluk kazandığı, faşist demagojinin giderek sistemleştiği ve egemen sınıfların başta Türkiye Kürdistanı olmak üzere ülkenin birçok yerinde sıkıyönetimi yaygınlaştırmaya çalıştığı bir dönemde sürdürülmektedir.

Ve bu saldırı ve katliamlar, faşizme karşı mücadelenin en ön saflarında yer alan proleter devrimcilere karşı yöneltilmektedir.

Dahası halk düşmanlarının elinde bir oyuncak olmaktan öte hiçbir işlevleri olmayan 'Apocular" gibi, "Emeğin Birlikçileri" gibi provokasyon çetelerinin devrimcilere, anti-faşistlere ve emekçilere yönelen bu tip saldırı ve katliamları ne ilktir, bu durum bu şekilde sürdüğü takdirde ne de son olacaktır.

Örneğin "Apocular" denilen çete, bir yıl önce de Dersim'de YSE işçilerini, TÜS-DER gibi kitle örgütlerini otomatik silahlarla taramışlardı ve durumda da halk tarafından açıkça gezemeyecek kadar tecrit edilmişlerdir. Ama onlar "biz nasıl olsa tecrit olduk, olay çıkaralım ki diğer gruplar da tecrit olsun" anlayışıyla hareket ettiler.

Bugün sürdürdükleri provokasyon bu anlayışlarının bir ürünü ve devamıdır.

Neden "sömürgecilere" karşı değil de proleter devrimcilere karşı savaşıyorlar? Bu her iyi niyetli insanın, her anti-faşistin ve her yurtseverin düşünmesi gereken bir konudur. Bu herkesin kafasında bir soru işareti yaratacak bir durumdur ve yaratmalıdır. Proleter devrimciler her türlü faşist ve halk düşmanı saldırıya karşı kararlıca savaşırken ve tüm halk düşmanları proleter devrimcilere karşı saldırıya geçmişken "Apocular"ın da proleter devrimcilere karşı her yerde saldırıya geçmelerinin ve uzun menzilli silahlarla halkı taramalarının izahı nasıl yapılmalıdır? Sıkıyönetim, Halkın Kurtuluşu'nu çıkaranları, basanları, dağıtanları, satanları ve okuyanları "yaşatmayacağını" ilan etmişken, "Apocu" bazı provokatörlerin, aynı doğrultuda fetva vermeleri sadece tuhaf bir benzerlik midir? Elbette ki değildir. Buğüne kadar izlenen eylem çizgisi ve yaptıkları her şey onların halka karşı halk düşmanlarının elinde bir oyuncak haline geldiğini göstermiştir. Başka hiçbir şeyi değil.

Hiçbir siyasetleri olmayan, temsil ettikleri ve çıkarlarını savundukları bir gücün olmamasının başıboşluğuyla herkese ve her zaman saldıran bu şekilsiz grubun saflarında bilinçsizce yer almış bulunan birtakım insanlar acaba bütün bunlar üzerinde kafa yoracaklar mıdır?

Şurası da unutulmamalıdır ki Kürt ulusu üzerindeki baskılara karşı bunların hiçbir mücadelesi sözkonusu değildir. Kürt ulusu üzerindeki her türlü baskının ve milli zulmün sona ermesinin en kararlı savunucusu devrimci proletarya hareketidir. Kürt emekçilerinin uyanışı ve her türlü sömürü ve baskıya karşı mücadeleye atılması bu saldırgan unsurları daha da çıldırtmaktadır. Onlar bunu gördükçe ve tecrit olduklarını anlayınca daha da saldırganlaşmaktadırlar.

Bu kanlı saldırıları körükleyen eli kanlı provokasyon şefleri şunu hiçbir zaman akıllarından çıkarmamalıdırlar ki, proleter devrimciler ve bütün Halkın Kurtuluşu taraftarları bu provokasyonlara gelmeyecek, soğukkanlı, siyasi kişiler olarak davranacak ve eli kanlı şeflerin kışkırtmalarına düşmeyeceklerdir.

Tersine, onlar uğruna mücadele ettikleri davanın önemini unutmadan her türlü saldırıya kararlılıkla direnecek, halkla birleşerek saldırganları tecrit ve teşhir edeceklerdir. Bir avuç devrim düşmanı hak ettiği cevabı alacaktır.

Proleter devrimciler, halk düşmanı provokasyon örgütlerine karşı yürütülen mücadelenin, karşı-devrim güçlerinin bütününe karşı yürütülen sistemli ve çok yönlü bir mücadelenin bir parçası olduğunun bilincinde olarak hareket edeceklerdir.

Yeni ekonomik önlemler paketinden yine devalüasyon çıktı

Geçtiğimiz hafta içinde ünlü önlemler paketlerinden biri daha açılmış ve içinden yine emekçi halk için, zam, pahalılık anlamına gelen devalüasyon çıkmıştır. Hükümetin almış olduğu yeni kararlar gereğince çapraz kur ayarlaması adı verilen bir uygulama ile Türk Lirasının değeri, Dolar ve Mark gibi paralar karşılığında % 100'e varan bir oranda yeniden düşürülmüştür.

IMF'nin dayattığı koşullardan biri olan devalüasyon, böylece adı konulmadan uygulanmış olmaktadır. Daha önce 14.50 liradan alınan Mark 25 lira, 25 lira olan dolar ise 47 liradan işlem görecektir. Böylece hükümet işçi ve turist dövizlerinin serbest piyasada bozdurulmasının önüne geçeceğini zannetmektedir. Bu son önlemler paketinin en önemli maddesi olan bu son uygulama ile IMF'nin isteklerinden biri daha yapılmış olmaktadır.

Bu uygulama ile birlikte iktidar, bir kez daha, emekçilerin cebinden aldığı son kuruşları da ithalatçıların, sanayicilerin, yani komprador burjuvazinin cebine akıtmış olmaktadır. Devlet, kendisinin 47 liradan aldığı doları, ithalatçılara ve sanayicilere yine eski fiyat üzerinden yani 25 liradan satmaya devam edecektir. Aradaki 22 liralık fark ise son zamlarla halkın cebinden alınan paralarla ve vergi gelirleriyle karşılanacaktır. Bizzat Ecevit de bu farkın son olarak KİT mallarına yapılan yüksek oranlardaki zamlar sayesinde kapatılacağını itiraf etmiştir.

Yeni karar elbette döviz karaborsası yapan bir avuç vurguncunun milyonlarına yeni milyonlar da katacaktır.

Yeni önlemler paketinin açılmasıyla birlikte Ecevit, bu önlemleri hararetle savunmaya geçmiş ve bu yeni önlemin bir devalüasyon anlamına gelmeyeceğini ve bu uygulamanın IMF'nin direktifleriyle bir ilgisi olmadığını açıklamıştır. Oysa gerçekler Ecevit'in iddialarıyla taban tabana zıttır. Her şeyden önce eğer devalüasyon denen uygulama, paranın diğer yabancı paralar karşılığında değerinin resmen düşürülmesi anlamına geliyorsa Türk Lirasının Dolar ve Mark karşılığında % 100'e varan bir oranda resmen düşürülmesine başka ne isim verilebilir? Elbette ki bu uygulamada IMF'nin ve diğer emperyalist çevrelerin direktiflerine uygun olarak alınmıştır. Ancak Türkiye kamuoyunun bu ekonomik önlemleri dayatan emperyalist çevrelere karşı öfkesini bilen Ecevit iktidarı, bunların IMF direktiflerine uygun olduğunu açıklamaktan titizlikle kaçınmaktadır. Bu yeni ekonomik önlemler paketinin açılmasının hemen ardından Maliye Bakanı Müezzinoğlu'nun sessiz sedasız Zürih'e IMF yetkilileri ile görüşmeye gitmesi bile Ecevit'in iddialarını yalanlamaya yetecektir.

Yeni önlemlere ne ad verilirse verilsin, sonuçta emekçi halk için bunların anlamı yeni zamlar ve pahalılık olacaktır.

1979 gelir vergisi sonuçları açıklandı

Vergi yükü yine emekçilerin sırtında

1978 yılına ait gelir vergisi ile ilgili sonuçlar, vergi daireleri tarafından açıklanmıştır. Buna göre gelir vergisinin yine çok büyük bir kısmının işçi ve memurlardan toplandığı anlaşılmıştır. 1978 yılına ilişkin toplam 20 milyarlık gelir vergisinin 14 milyarı yani gelir vergisi toplamının % 66'sının işçi ve memurlar tarafından ödendiği anlaşılmıştır. Bu sonuca göre geçen yıllara göre işçi ve memurlardan alınan verginin payı artmış olmaktadır. Geçtiğimiz yıllarda işçi ve memurların ödediği gelir vergisinin oranı % 63 civarındaydı.

Öte yandan komprador burjuvazi ve toprak ağalarının verdiği gelir vergisinin oranı, toplam vergi içinde daha küçük bir yer tutarken, bu kesimin kârlarının bu yıl geçen yıla oranla ortalama 940 oranında arttığı da açıklanmıştır. Gelir vergisinin % 66'sını veren işçi ve memurların gerçek gelirlerinde ise geçtiğimiz bir yıl içinde % 40 oranında bir düşüş olmuştur.

Sahte eylem çağrıları, faşist demagoji ve gerçek

Bir taraftan emperyalistler ve egemen sınıflar, sıkıyönetim koşulları altında ve reformist CHP hükümeti eli ile ülkemizi emperyalist sermayeye ve sömürüye daha çok açarken ve emekçi halk üzerindeki ekonomik sömürü ve siyasi baskıyı daha da katmerleştirmeye çalışırken, bir yandan da AP ve MHP gibi faşist partiler, reformist demagojinin giderek daha çok iflas etmesine paralel olarak kitleler arasında güç toplamak ve siyasi olarak olgunlaşmamış kitleleri kendi gerici çıkarlarına alet etmek için faşist demagoji silahına daha çok sarılmakta ve bu silahı daha yoğun olarak kullanmaktadırlar.

Şimdi bunlara bir yenisi, sahte ve demagojik "eylem" çağrıları eklendi.

Geçtiğimiz haftalarda çok tartışılan ve günlük basına "kontak kapama ve kepenk indirme" olarak geçen sahte eylem çağrılarından ve bunun yeniden ortaya koyduğu bazı gerçeklerden söz etmek istiyoruz.

Bilindiği gibi egemen sınıfların reformist CHP hükümeti eli ile açıkladığı ve uygulamaya başladığı zamlardan ve yeni "ekonomik önlemler"den sonra bütün halk sınıf ve tabakalarında düzene karşı var olan memnuniyetsizlik yeni boyutlar kazanırken, AP'li faşistlerin yönetiminde ağırlıkta olduğu ve esnaf ve zanaatkarları bağrında topladığı açıklanan Şöför ve Otomobilciler Federasyonu ve Esnaf ve Sanatkarlar Konfederasyonu yöneticileri yaptıkları bir dizi toplantıdan sonra 26 Mart'ta, 2 Nisan'dan başlamak üzere dört gün süre ile bütün ülke çapında esnaf ve zanaatkarların "kontak kapama ve kepenk indirme" eylemine geçeceklerini açıkladılar.

Demirel'in Ecevit ile Allende arasında sahte benzerlikler kurmaya çalıştığı bir dönemde açıklanan bu karardan sonra, faşistlerden reformistlere, revizyonistlerden sendika ağalarına kadar her renkten karşı-devrimci arasında sahte eylem çağrısı üzerine yoğun bir tartışma ve karşılıklı söz düellosu başladı. AP'li ve MHP'li faşistler sahte slogan ve eylem çağrıları ile kitlelerin bilincini çarpıtmaya, kitle muhalefetini kendi karşı-devrimci amaçlarına alet etmeye çalışırken, reformist ve revizyonistler, Şili'de oynanan oyunların tekrarlanmak istendiğini" öne sürerek, bir yandan CHP reformizmini emekçi yığınlara 'umut" olarak sunmaya devam ettiler, bir yandan da doğru hedefler doğrultusunda kanalize edilmesi gereken kitle eylemlerinin en azılı düşmanları arasında yer aldıklarını ve vebadan korkar gibi kitle eylemlerinden korktuklarını gösterdiler. Hükümet, bu tip "eylemleri" yasa dışı ilan etti. Sıkıyönetim komutanlıkları bildiri üstüne bildiriler yayınladılar.

Sonunda faşistlerin bir hafta boyunca yürüttükleri "eylem çağrısı"nın sahteliği iyice açığa çıktı ve Şoför ve Otomobilciler Federasyonu ve Esnaf ve Sanatkarlar Konfederasyonu yöneticileri "hükümetin sorunlarının çözümü için diyalog kurmaya yanaştığını" söyleyerek, "eylem"den vazgeçtiklerini açıkladılar.

Fakat böyle bir "eylem"in gerçekleşmemesine rağmen, bu konu üzerindeki tartışma ve çeşitli burjuva mihraklar arasındaki karşılıklı suçlamalar devam etmektedir. Reformistler AP ve MHP gibi faşist partilerin, Türkiye'yi Şili'ye benzetemediklerini ve benzetemeyeceklerini" söylerken ve "Türk Ordusunun ve Türk şoför ve esnafının yurtseverliğini" överken, faşist partilerin sözcüleri CHP reformistlerini işçi, esnaf ve zanaatkarları, "fukaralığa ittiğini" iddia etmekte ve emekçi halk kitlelerinin ekonomik taleplerini savunuyormuş gibi gözükerek, faşist demagojilerini giderek artırmaktadırlar.

Revizyonistler de Ecevit ile Allende arasında Demirelvari benzerlikler kurarak ve faşistleri kitlelerin ekonomik taleplerini savunuyormuş gibi göstererek faşist demagojiyi bu yönde de güçlendirmektedirler.

Revizyonist ve reformistlerin iddia ettikleri gibi, AP ve MHP gibi faşist partiler, kitlelerin ekonomik taleplerini savunabilirler mi, bu ekonomik taleplerin gerçekleşmesi için kitle eylemlerine önderlik ve öncülük edebilirler mi? Başka bir deyimle, Şöför ve Otomobilciler Federasyonu ve Esnaf ve Sanatkarlar konfederasyonu gibi kuruluşların yönetiminde bulunan ve çoğunluğunu AP'lilerin oluşturduğu faşistler, geniş esnaf ve zanaatkar kitlesinin gerçek ekonomik ve siyasi taleplerini savunmak için mi "kontak kapama ve kepenk indirme" çağrısında bulundular?

Elbette ki hayır.

Tam tersine onlar böyle bir sahte eylem çağrısı ile:

Birinci olarak, reformist demagojinin giderek iflas etmesine ve kitleler üzerindeki var olan etkisini kaybetmesine paralel olarak yürüttükleri demagojiyi eylem alanında da, sürdürmeye çalıştılar. Faşistler, diğer emekçi sınıfların taleplerinde yaptıkları gibi, geniş esnaf ve zanaatkar kitlelerinin düzene karşı olan taleplerini, üzerlerindeki sömürü ve baskıyı istismar etmeye, onların taleplerine sahip çıkıyor gözükmeye çalıştılar. Kitlelerin düzene, sömürü ve baskıya yönelebilecek eylemlerinin savunucusu ve öncüsü oldukları izlenimini vermeyi amaçladılar. Böylece, iflası giderek parçinlenen reformist demagojinin yerine faşist demagojiyi geçirerek kitleler arasında yeni bir taban kazanmaya çalıştılar.

İkinci olarak, böyle sahte eylem çağrıları yaparken ve geniş esnaf ve zanaatkar kitlesinin taleplerinin savunucusu oldukları izlenimini yaratmaya çalışırken, sömürü ve soygunun esas kaynağını gözlerden gizlemeye, kitleleri sahte talep ve vaatle aldatmaya çalıştılar.

ESNAF VE ZANAATKARLARIN GERÇEK SINIF TALEPLERİ

Bugün bütün revizyonist, reformist ve faşistlerin korumak ve yaşatmak için el birliği ile çalıştıkları komprador-feodal düzende esnaf ve zanaatkarların da içinde bulunduğu şehir küçük burjuvazisi, bir kısım üretim araçlarına sahip olmasına ve zaman zaman az sayıda işçi çalıştırmasına rağmen, kendisi işçi olarak çalıştığı hallerde bile, geçimini esas olarak bu üretim araçlarını kullanarak harcadığı kendi emeği ile temin eder.

Özellikle faşistlerin sürekli gözden gizlemeye çalışmalarının tam tersine, geniş esnaf ve zanaatkar kitlesi, emperyalizmin ve komprador tekelci sermayenin baskı ve tahakkümü altındadır. O, bu baskı altında, tekelci kapitalizmin gelişmesine paralel olarak bir yandan sürekli gerilemekte ve mülksüzleşmektedir. Özellikle komprador-feodal ekonominin buhranının sürekli olarak geliştiği ve derinleştiği günümüz koşullarında emperyalizmin ve komprador tekelci sermayenin baskı ve sömürüsü esnaf ve zanaatkar kitlesi üzerinde daha da artmakta, bu kitle arasında iflas ve yoksulluklar yaygınlaşmakta ve yoğunlaşmaktadır.

Esnaf ve zanaatkarlar üzerindeki baskı ve sömürüye son

- ESNAF VE ZANAATKARLARIN BANKA VE TEFECİLERE OLAN BORÇLARI İPTAL EDİLMELİDİR.
- BANKA KREDİLERİ, ESNAF VE ZANAATKARLARA FAİZSİZ OLARAK VERİLMELİDİR.
- TEKELCİ İŞLETMELERİN KARLARI KISITLANMALIDIR.
- ARAÇ, GEREÇ, MAKİNE VE YEDEK PARÇA FİYATLARI İLE AKARYAKIT FİYATLARI DÜŞÜRÜLMELİ, YAPILAN ZAMLAR GERİ ALINMALIDIR.
- ESNAF VE ZANAATKARLAR KOOPERATİFLERİ, ESNAF VE ZANAATKARLARIN YÖNETİMİNE GEÇMELİ, BU KOOPERATİFLERE HER TÜRLÜ YARDIM YAPILMALI VE BURALARA ÜYE OLMAK İÇİN HİÇBİR ÖN KOŞUL İLERİ SÜRÜLMEMELİDİR.

Esnaf ve zanaatkarlar, emperyalist ve komprador tekelci sermayenin baskısı altındadır.

Bu sömürü ve soygunun bir bölümü de bugün Şoför ve Otomobilciler Federasyonu ve Esnaf ve Sanatkarlar Konfederasyonu gibi kuruluşların yönetimi elinde bulunduran faşistlerin eliyle gerçekleştirilmektedir. Bu kuruluşların yönetimini elinde bulunduran faşistler, esnaf ve zanaatkarlar üzerinde gerçekleştirilen sömürü ve soygundan aslan payı almaktadır. Onlar esnaf ve zanaatkarlar arasında tam bir tefeci gibi çalışmakta, onbinlerce esnafı ve zanaatkarı haraca kesmektedir. Bunu yaparken ve bunun bir ödülü olarak da komprador burjuvazinin çeşitli arpalıklarından beslenmektedirler.

Esnaf ve zanaatkarların banka ve tefecilere olan borçları giderek artmaktadır. Araç, gereç, makina ve yedek parça fiyatları sürekli yükselmekte ve emperyalist ve komprador tekeller tarafından karaborsada ve fahiş fiyatla satılmaktadır.

Bu durumda geniş esnaf ve zanaatkar kitlesi banka ve tefecilere olan borçlarının iptal edilmesini, banka kredilerinin faizsiz verilmesini; araç, gereç, makina ve yedek parça fiyatlarının düşürülmesini ve en ucuz şekilde sağlanmasını; akaryakıt fiyatlarının düşürülmesi, tekelci işletmelerin kârlarının kısıtlanmasını; kooperatiflerin kendi denetimlerine geçmesini, kooperatiflere her türlü yardımın yapılmasını ve buralara üye olmak için hiçbir ön koşul öne sürülmemesini vb. istemektedir.

Geniş esnaf ve zanaatkar kitlesinin bugün gerçek ekonomik sınıf talepleri bunlardır.

Halbuki gerek "kontak kapama ve kepenk indirme" gibi sahte eylem çağrıları yapan faşistler, gerekse "Şili oyunu" masallarını dillerine dolayarak bu sahte eylem çağrısına karşı çıkarak reformist hükümetin çevresinde barikat kuran her renkten reformist ve revizyonist, geniş esnaf ve zanaatkar kitlesinin gerçek taleplerini saptırarak, sömürü ve soygunun esas kaynağını, komprador-feodal ekonomiyi gözlerden gizlemeye çalıştılar. Emekçi kitlelerin gerçek taleplerinden ve onları çevreleyen sömürü ve soygun mekanizmasından hiç söz etmeden, tersine bu gerçeklerden şiddetle kaçarak ve bunları gizleyerek sahte taleplerle piyasaya çıktılar. Emekçi kitleleri aldatmaya ve onların bilinçlerini çarpıtmaya çalıştılar. Esnaf ve zanaatkarların, mülk sahibi olmalarının getirdiği özelliklerden yararlanmaya, işçi sınıfı ve diğer emekçi kitlelerle esnaf ve zanaatkarlar arasına çitler örmeye çalıştılar. Esnaf ve zanaatkarların gerçek ve objektif sınıf taleplerini gözlerden saklayarak, bunların hiç sözünü etmeden şehir içi ve şehirlerarası taşıma ücretlerinin artırılması ve esnafların kâr oranlarının yükseltilmesi gibi sahte ve emekçi halka yeni yükler getiren ve emperyalistlere, ve komprador tekelci burjuvaziye yeni sömürü olanakları sağlayan talepler formüle ettiler. Ve bu temelde eylem çağrıları yaptılar.

Komprador burjuvazinin sözcülüğünü yapanlar bu yolla bir yandan geniş emekçi yığınlarını sahte taleplerle ve eylem çağrıları ile aldatmaya ve siyasi olarak olgunlaşmamış kitleleri, faşist demagoji ile kendi saflarına toplamaya çalışırken, bir yandan da -ve daha önemli olarak- buhranın faturasını işçi sınıfına ve emekçi halka kesmede yeni bir adım atmak istemişlerdir. Gerek şehir içi ve şehirlerarası yük ve insan taşıma ücretlerinin artması ve gerekse kâr oranlarının yükseltilmesi, egemen sınıflar yararına işçi sınıfına ve emekçi kitlelere yeni ekonomik yükler bindiren bir tedbir ve uygulamadır. Böyle bir uygulama emperyalist ve komprador tekelci işletmelerin kârlarına yeni kârlar katmaktan başka hiçbir anlama gelmemektedir. Üstelik böyle bir uygulamanın gerçekleşmesi, geniş esnaf ve zanaatkar kitlelerinin üzerindeki emperyalist ve komprador tekelci sermayenin baskı ve sömürüsünü ortadan kaldırmamakta, tam tersine bu sömürüyü daha artırmakta ve pekiştirmektedir. Emekçi halktan elde edilen yeni kârlar, birtakım aracı ve tefeciler eliyle emperyalist ve komprador tekelci işletmelerin kasasına akmaktadır. Sömürü ve soygundan elde edilen yeni ek gelir dar bir kesimin elinde toplanmaktadır.

Böylece AP'li ve MHP'li faşistler, esnaf ve zanaatkar kitlelerinin gerçek ve objektif taleplerini gözlerden gizleyerek, bunun yerine egemen sınıfların kârlarına yeni kârlar katacak talepler formüle ederek ve bu temelde sahte eylem çağrıları yaparak, hem emekçi halkın bir bölümünü peşlerinden sürüklemek suretiyle emperyalist ve komprador tekelci işletmelerin işçi sınıfının ve emekçilerin cebine yeni bir el atmasını sağlamak, ve hem de esnaf ve zanaatkarlar arasında taban kazanmak istemişlerdir.

Bugün işçi sınıfı ve emekçi halk emperyalistlerin ve yerli egemen sınıfların buhranı halkın sırtına yıkmak istemelerine karşılık, buhranın faturasının komprador burjuvazi ve toprak ağalarına kesilmesi için mücadele etmekte ve bu doğrultudaki taleplerini dile getirmektedirler. Şehir içi ve şehirlerarası taşıma ücretlerinin yükseltilmesi ve kâr oranlarının yükseltilmesi, işçi sınıfının ve emekçi halk kitlelerinin yararına talepler olamaz. Tam tersine bunlar emekçi halkı daha çok yoksulluğa iten ve egemen sınıfların kasasına yeni sömürü kaynakları akıtan taleplerdir. Yukarıda da söylediğimiz gibi, bugün taşıma ücretlerinin düşürülmesi, fiyat artışlarının durdurulması ve yapılan zamların geri alınması vb. bütün emekçilerin ortak talepleri ve eylem sloganlarıdır. Bunlar ise, aynı zamanda tekelci işletmelerin kârlarının kısıtlanması, küçük mülk sahibi sınıfların araç, gereç, makina ve yedek parça fiyatlarının düşürülmesi ve ucuza sağlanması vb. gibi taleplerle birleşen, birbirine bağlı olan taleplerdir. Bunun için de sömürü ve soyguna karşı, egemen sınıfların yeni ekonomik ve siyasi saldırılarına karşı; emperyalist, sosyal-emperyalist sömürünün ortadan kaldırılması ve komprador burjuvazi ve toprak ağalarının ekonomik ve siyasi iktidarının bütünüyle tasfiye edilmesi için işçi sınıfı ve köylülük ile şehir küçük burjuvazisi arasında belli bir kader ve çıkar birliği vardır. Ve öyle olmak zorundadır. Ancak, esnaf ve zanaatkarların da içinde yer aldığı şehir küçük burjuvazisi, faşist çığırtkanlıkları ve emekçi halka yeni yükler getiren sahte talepler temelinde yürüttükleri sahte eylem çağrılarını bir kenara iterek, tam tersine kendi sınıf talepleri bayrağını yükselterek ve aynı zamanda işçi sınıfı ve emekçi köylülükle de egemen sınıflara ve onların yeni ekonomik ve siyasi saldırılarına karşı ortak ve örgütlü bir mücadeleye girdiği takdirde, üzerindeki sömürü ve soygunu azaltma ve giderek de kaldırma yönünde adımlar atabilir. Tunceli'deki esnaf ve zanaatkarların faşist saldırı ve katliamlar karşısında işçilerle, köylülerle ve halk gençliği ile gerçekleştirdiği birçok kitlevi eylem (dükkan kapama vb.) bu durumun iyi bir örneğini oluşturmaktadır. Şehir küçük burjuvazisinin emperyalist ve komprador tekelci sömürü ve yağmadan bütünüyle kurtuluşu ise, işçi sınıfının önderliğinde devrimci-demokratik halk iktidarının gerçekleşmesi ile mümkün olacaktır.

Yukarıda da belirtmeye çalıştığımız gibi, faşistler esnaf ve zanaatkarların, emperyalizme ve komprador tekelci sermayeye karşı olan bu objektif taleplerini göz ardı etmek, unutturmak ve komprador-feodal ekonomiyi gözlerden gizlemek için ve daha da önemlisi siyasi bakımdan olgunlaşmamış kitleleri kendi etkinliklerine almak için "kontak kapama ve kepenk indirme" gibi sahte eylem çağrıları yaptılar.

Bu madalyonun bir yüzüdür.

Madalyonun diğer yüzünü ise reformist ve revizyonistlerin bu konudaki tutumları oluşturmaktadır

REFORMİSTLERİN VE REVİZYONİSTLERİN TUTUMU

Faşistler bu sahte eylem çağrısını hangi temelde yaptılarsa, reformist ve revizyonistler de bu çağrıya aynı temelden karşı çıktılar. Onlar da meseleyi faşistlerin çizdiği sınırlar içine hapsetmek için özel bir çaba gösterdiler. Faşistler "kontak kapama ve kepenk indirme" sahte eylem çağrısına dört elle sarılırken ve komprador-feodal ekonomiyi gözlerden gizleyerek esnaf ve zanaatkarların gerçek sınıf taleplerini unutturmaya çalışırken, reformist ve revizyonistler de "Şilivari oyunlar" demagojisi arkasına saklanarak, tıpkı faşistlerin yaptığı gibi, esnaf ve zanaatkarların gerçek sınıf taleplerini dile getirmekten, bunların sözünü etmekten, bu taleplerin gerçekleştirilmesini için işçi sınıfının ve bütün emekçi halk kitlelerinin mücadele etmesi gerektiğinin sözünü dahi etmekten şiddetle kaçındılar. Onlar Demirel'in Ecevit-Allende sahte benzetmesine ve diğer demagojik sahtekarlıklarına sülük gibi yapışarak, bir yandan faşist demagojiyi güçlendirmeye çalıştılar, bir yandan da esnaf ve zanaatkarlar da dahil olmak üzere, işçi sınıfı ve bütün emekçi halk üzerinde emperyalist ve komprador-feodal sömürünün sürmesi ve giderek artırılması için CHP reformist hükümetini halka 'umut' olarak sunmaya devam ettiler.

Aslında sadece esnaf ve zanaatkarların sınıf taleplerini gerçekleştirmek için doğru bir önderlik altında yürütecekleri eylemler değil, aynı zamanda işçi grevleri, fabrika işgalleri, anti-faşist kitle gösterileri, toprak işgalleri vb. gibi bütün kitle eylemleri reformistlerin ve revizyonistlerin literatüründe "Şilivari oyunlar" kategorisine girmektedir. Onların faşistlerle yürüttükleri polemiğin altında, gerçekten bu niyetleri yatmaktadır. Daha doğrusu reformistler ve her renkten revizyonist mihrak, işçi sınıfının ve emekçi halkın sömürü ve zulüm düzenine yönelebilecek kitle eylemlerini bastırmak veya engellemek için "Şilivari oyunlar"dan bahsetmektedirler. İşçi sınıfımız ve emekçi halk, bugüne kadar bunları bizzat kendi deneyleri ile yaşamıştır.ve yaşamaktadır. Dün Kale Kilit'te, Profilo'da olanlar, pek uzak olmayan bir geçmişte 15-16 Haziran'da, 1974 sıkıyönetiminde olanlar bunun en canlı ve taze örnekleri olarak henüz hafızalarımızdan silinmemiştir. Reformistler ve revizyonistler, CHP reformistlerinin iktidarda olduğu bugünkü koşullarda bu politikalarını daha da hararetli bir şekilde savunmakta ve hayata geçirmektedirler. Yoksa onların AP ve MHP gibi faşist partilerin yürüttükleri demagoji ile mücadele etmek diye bir meseleleri voktur ve olamaz. Tersine bu noktada faşist demagojiyi daha da güçlendirmekte, ve onların eline yeni malzemeler vermektedirler.

Kısacası komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının sömürü ve soygunu yoğunlaştırmak için "fedakarlık" çağrısına hız verdikleri ve bunun için de her gün yeni bir "ekonomik önlemi" hayata geçirmeye çalıştıkları bir dönemde reformistler ve revizyonistler tıpkı faşistler gibi, buhranın faturasının emekçi halka kesilmesi için var-güçleri ile çalışmakta, bu konuda faşistlerle aynı politikanın savunuculuğunu yapmaktadırlar. Bunun en bariz örneği de hem faşistlerin ve hem de reformist ve revizyonistlerin, kitlelerin gerçek sınıf taleplerini gözlerden gizlemeye çalışmaları ve bu temelde yükselecek kitle eylemlerinin en amansız düşmanları olmalarıdır.

Faşistlerin sahte eylem çağrılarının ve reformist ve revizyonistlerin "Şilivari oyunlar" demagojisinin altında yatan ve son gelişmelerin yeniden ortaya koyduğu gerçek budur.

FAŞİSTLER "GEREKİRSE EYLEME BAŞVURABİLİRLER" Mİ?

Ve Üçüncü olarak, AP'li ve MHP'li faşistler "kontak kapama ve kepenk indirme" çağrısı ile emekçi kitlelerin taleplerinin savunucusu oldukları (bunun böyle olmadığını yukarıda da belirttiğimiz gibi son gelişmeler bir kez daha açıkça gösterdi) ve bunun için gerekirse "eylem"e dahi başvuracakları izlenimini yaratmaya çalıştılar. Reformist ve revizyonistler de bu demagojik yalana dört elle sarıldılar ve onu alabildiğine güçlendirdiler.

Halbuki son gelişmelerin bir kez daha doğruladığı gibi, faşistler ne kitlelerin ekonomik taleplerinin savunuculuğunu yapabilirler ve ne de bunun için gerekirse "eyleme" başvurabilirler. Bu her şeyden önce onların sınıf karakterlerine, temsilciliğini ve savunuculuğunu yaptıkları sınıfların çıkarlarına aykırıdır. Çünkü kitle eylemleri, onların isteğinden bağımsız olarak doğru bir önderlik altında düzene ve onun kurumlarına karşı yönelecektir. Bunun için de faşistler, reformist ve revizyonistler, kitlelerin muhalefetini bastırmak için, onları kendi gerici siyasetleri çevresinde toplamak için grevden, direnişten, eylemden söz etmekte, ama sıra eyleme geldiğinde köşe bucak kaçmakta, kitlelerin hoşnutsuzluğunu bastırmaya çalışmaktadırlar. Onların direniş ve eylemleri engelleme çabaları boşa çıkınca ve emekçi kitleler, onlara rağmen direniş ve eylemlere geçince de bu sefer de eylemleri kırmanın ve kısa zamanda sona erdirmenin yollarını aramaktadırlar.

Son "kontak kapama ve kepenk indirme" çağrısı da bu gerçeği altını çizerek ve yeniden doğrulamıştır. Hatta çağrı "eylem" aşamasına dahi varmamıştır ve varamazdı da. Bir hafta boyunca sürdürülen karşılıklı söz düellolarından sonra "eylem" çağrısının sahipleri, "eylem"den vazgeçtiklerini, sorunun hükümetle yapılacak görüşmelerle çözüleceğini, şoför ve esnafların sorunlarının kamuoyuna duyurulmuş olduğunu; amacın da bu olduğunu" açıkladılar.

Onlar bu yolla bir yandan reformizme karşı beliren tepkiyi, düzene karşı yönelebilecek muhalefeti kendi yanlarına çekmeyi hedeflerken, bir yandan da kitlesel mücadele silahını yıpratmaya, etkisizleştirmeye çalıştılar; kitlelerin hoşnutsuzluğunu bastırmayı amaçladılar.

Peki faşistlerin kitle eylemlerini kışkırttıkları durumlar olmaz mı? Elbette olur. Böyle istisnai durumlar olabilir. Ve faşistler özellikle ara sınıfların gerçek taleplerini gizleyerek ve bunları istismar aderek belli amaçlar için ve belli dönemlerde "eylem kışkırtıcılığı" yapabilirler. Ama yukarıda da söylediğimiz gibi bunlar istisnai durumlardır. Burada üzerinde durmak istediğimiz konu bu değildir ve ortaya serdiğimiz gerçeklerle bunun yakınen bir ilişkisi yoktur.

Tersine bugün daha açık bir şekilde doğrulandığı gibi, reformist ve revizyonistlerin iddialarının tam tersine faşistler, işçi sınıfının, köylülüğün ve şehir küçük burjuvazisinin belirli ekonomik, demokratik ve siyasi haklarını almak için yürüttükleri ve düzene karşı yönelen eylemlerinin en büyük düşmanıdırlar. Bu eylemleri her türlü yol ve yönteme başvurarak kırmaya, kitlelerin başkaldırışını kan ve ateşle bastırmaya çalışmaktadırlar. Bunu artık kör gözler de görebilmektedir bugün. Reformist ve revizyonistler gibi yeminli halk düşmanları hariç...

Faşistlerin sahte eylem çağrısı: Bir aldatma aracı.

HALKIN KURTULUŞU yolunda

GENÇLİK

Gençlik hareketinin temelini işçi ve köylü gençliğin teşkil etmesi gerektiğini unutmayınız. Bu sizin dayanacağınız geniş kitlelerdir.

"Hazırlık Kursu" mu, soygun aracı mı?

Bilindiği gibi bir süre önce Milli Eğitim Bakanı, Milli Eğitim Müdürlüklerine bir genelge yollayarak, liselerde ÜSS'ye girecek öğrenciler için hazırlama kursları düzenlemesini istemişti. Bu kursların her okulun kendi olanakları çerçevesinde yapılması gerektiğini de belirtmişti. Şimdi de öğrencilerden bu kurslara katılabilmeleri için belli bir miktarda para ödemeleri isteniyor. Bu miktarın her saat için 10 lira civarında olacağı söyleniyor. Bu, her bir öğrencinin kurslara katılabilmek için toplam 500 ile 800 lira arasında bir parayı vermek zorunda olması demektir.

Bu uygulama, ÜSS'nın bir sahtekarlık olduğunu gizlemek için CHP hükümetinin bulduğu yeni bir "buluştur". Ama bu o kadar basit bir "buluş"tur ki, CHP hükümetinin artık bir sahtekarlık olduğu iyice açığa çıkmış olan ÜSS konusunda gençliği uyutmak konusundaki acizliğini sergilemektedir.

Bu kursların öğrencilere hiçbir şey kazandırmayacağı ve aradaki eşitsizliği gidermeyeceği apaçık ortadadır. Ayrıca üniversiteye gireceklerin sayısı aynıdır ve ÜSS sahtekarlığı ile sokağa atılacak olan yüzbinlerce öğrencinin sayısında hiçbir değişiklik olmayacaktır. O halde bu kurslar neyi değiştirecektir? Bu kurslar, sadece üniversiteye girebilme umudu içinde olan yüzbinlerce öğrenciden milyonlarca liranın gasbedilmesini getirecektir. Yapılan sahtekarlık, çirkin demagoji ve soygun apaçık ortadadır. Bir yandan öğrenciler üniversiteye girebilme umuduyla avutulmakta, aradaki eşitsizliklerin giderileceği yalanıyla kandırılmaya çalışılmakta, bir yandan da milyonlarca liraları gasbedilmektedir.

Bu ve benzeri hiçbir demagoji ve sahtekarlık gençliği uyutamayacaktır. Gençlik, eğitimin her alanda parasız olması ve herkese yükseköğrenim hakkı ve olanağı sağlanması talebiyle mücadelesini yükseltecektir.

Gençlik Kızıldere katliamını lanetledi

Gençlik yığınları, ülkenin her yanında faşist diktatörlüğün 30 Mart 1972'de Kızıldere'de yaptığı katliamı çeşitli eylemlerle lanetledi. 10 yiğit devrimciyi andı. Gençliğin ve halkın 10 yiğit devrimciyi anmasını engelleyebilmek için faşist diktatörlük, günlerce öncesinden baskı ve terörünü artırmaya başladı. Son günlerde bunu iyice yoğunlaştırdı. Yapılan çeşitli eylemlere ise azgınca saldırdı. Ama bunların hiçbirisi yiğit gençliğimizi yıldıramadı. Gençlik, ülkenin her yanında gerçekleştirdiği eylemlerle Kızıldere katliamını, sıkıyönetimi ve faşist diktatörlüğün diğer bütün katliamlarını lanetledi.

Bu eylemlerde de Rus uşağı faşistler ve TİKP'li hainler, karşı-devrim saflarındaki yerlerini aldılar. Bu eylemleri engellemeye çalıştılar. Öğrencileri polis ve jandarmaya ihbar ettiler. Okul idarelerinde yer alanları ise devrimci öğrencilere disiplin cezaları vermeye çalıştılar.

Çeşitli ortayolcu küçük-burjuva siyasetler ise, görünürde "sol", fakat gerçekte ise tamamen sağ ve kitlelerden kopuk eylemler gerçekleştirmeye çalıştılar. Halkın Kurtuluşu taraftarları, her yerde bu eylemlerin kitlelerin katıldığı, kitlelerin eğitilmesine hizmet eden, militan eylemler olması gerektiğini savundular ve bunu hayata geçirdiler.

KONYA'DA: 30 Mart katliamı, Selçuk Üniversitesi ve Gazi Lisesi'nde yapılan forumlarla, çeşitli yerlerde yapılan kahve toplantılarıyla ve İhsaniye semtinde düzenlenen bir yasa dışı kitle gösterisiyle protesto edildi.

İhsaniye semtinde YDGD taraftarları yolu trafiğe kapatarak, Kızıldere Katliamını protesto eden bir konuşma yaptılar. Ardından "Kızıldere Katliamının Hesabını Soracağız" pankartıyla yürüyüşe geçtiler. Yürüyüşün bitiminde devrim andı içilerek dağılındı.

ANKARA'DA: Intur-prekonse inşaat işçileri, Kızıldere Katliamını protesto için Ankara YDGD, EGB'nin düzenlediği bir toplantı yaptılar. Toplantıda yapılan konuşmalarda "71 mücadelesi" değerlendirilerek, katliam protesto edildi.

Ayrıca Ankara'da Bahçelievler Akşam Ticaret, Gülveren, Yapı Meslek, Kimya Meslek, Halide Edip Adıvar, Tapu Kadastro Meslek, Anıttepe Ticaret, Dikmen, Anıttepe, 50. Yıl, Opera Ticaret, Gazi, İncirli, Anafartalar Liselerinde, Hacettepe Sağlık Kolejinde, 50. Yıl ve Cumhuriyet Ortaokullarında düzenlenen forum, boykot, sınıf konuşmalarıyla Kızıldere Katliamı protesto edildi.

İSTANBUL'DA: Ayazağa Işık Mühendislik, Ortaköy ve Atatürk Eğitim Enstitüleri, Cerrahpaşa Tıp Fakültesi, Edebiyat Fakültesinde, Beyoğlu Atatürk Erkek, Gültepe Meslek, Beyoğlu Atatürk Akşam, Suadiye, Kasımpaşa, Şişli Motor Meslek, Yapı Meslek, Üsküdar, Alibeyköy, Sultanahmet Endüstri Meslek, Vefa, Pertevniyal Akşam, Pertevniyal, İzzet Ünver, Kabataş Erkek, Feriköy, Maçka Meslek, Tuna, Yedikule, Bakırköy, Sadık Canarslan, Vedide Baha Pars, Davutpaşa Liselerinde, Piri Reis, Kağıthane Ortaokullarında izinsiz gösteri, forum ve sınıf toplantılarıyla Kızıldere Katliamı lanetlendi.

MİLAS'TA: Lise öğrencileri düzenledikleri bir forumla, Kızıldere Katliamını protesto ettiler.

HALKIN KURTULUŞU

HAFTALIK SİYASİ GAZETE - SAHİBİ: TEOMAN GÜRAL - SORUMLU YAZIİŞLERİ MÜDÜRÜ: OSMAN TAŞ - YÖNETİM YERİ: 2. BEYLER 848. SOKAK, NO 90/213 KONAK-İZMİR - YAZIŞMA ADRESİ: TEOMAN GÜRAL P.K. 71 KONAK-İZMİR - ABONE ŞARTLARI: YURT İÇİ: 6 AYLIK 125 TL, YILLIK 250 TL, YURT DIŞI İKİ KATIDIR - BASIM YERİ: Merhaba basım, yayın, reklâm, matbaacılık Sanayi ve Ticaret

YDGF'nin kapatılmasını protesto eylemleri sürüyor

YDGF'nin kapatılmasına tepkiler ülkenin çeşitli yerlerinde sürmektedir. Gençlik, YDGF'nin kapatılmasını protesto eylemlerini sürdürmektedir.

MAZGİRT MİTİNGİ

Mazgirt'de YDGF'nin kapatılmasını, yeni baskı yasalarını ve zamları protesto mitingi 25 Mart günü yapıldı.

Mazgirtli devrimciler, mitingi çalışmalarını Mazgirt merkezinin yanı sıra daha çok köylerde yürüttüler. Bildiriler dağıtıp toplantılar yaptılar. Bunun sonucunda mitinge kalabalık bir köylü kitlesi katıldı. Mitingde YDGF'nin kapatılmasını, yeni baskı ve zulüm tedbirlerini protesto eden konuşmalar yapıldı. Dört bin kişinin katıldığı miting, devrim andının içilmesiyle coşkulu bir şekilde sona erdi.

BOLU MİTİNGİ

Bolu'da "Gençliğin Örgütlenme Özgürlüğü Gasbedilemez, YDGF Açılmalıdır" mitingi coşkulu bir şekilde yapıldı. Polis, mitingi engellemek için yoğun saldırılar düzenledi. Miting için afişleme yapan devrimcileri gözaltına aldı. Bildiri ve el ilanları savcılık tarafından yasaklandı. Polis terör estirerek mitinge katılımı engellemek için okuldan çıkan devrimcilere saldırdı. Bolulu devrimciler, bu yoğun saldırılara rağmen okullarda forumlar ve sınıf toplantıları yaptı. Yaygın bir şekilde Yurtsever Devrimci imzalı bildiriler dağıttı. Kahvelerde toplantılar düzenledi. 15 bin lira kadar halktan bağış toplandı.

Bolu'da ilk defa bir miting yapılıyor olmasına rağmen, bini aşkın bir emekçi ve genç topluluğu mitinge katıldı. Mitingde YDGF, Bolu YDGD, YDÜ ve Devrimci Demir-İş adına yapılan konuşmalarda YDGF nin kapatılması ve artan faşist saldırılar, sıkıyönetim, zamlar protesto edildi.

KEŞAN MİTİNGİ

Keşan'da "YDGF Açılmalıdır, Gençliğin Örgütlenme Özgürlüğü Gasbedilemez" mitingi, faşist diktatörlüğün yoğun saldırılarına rağmen 25 Mart günü başarılı bir şekilde yapıldı. Keşanlı devrimcilerin daha önce mitingi 18 Mart günü yapmak için yaptıkları başvuru, gerekçesiz olarak reddedilmişti. Fakat YDGF taraftarlarının kararlı uğraşıları sonunda 25 Mart günü için izin alındı. Mitingi engelleyemeyen faşist diktatörlük, bu sefer de çeşitli baskılarla mitinge katılımı azaltmaya çalıştı. Miting çalışmalarını engellemeye çalıştı, bildiri dağıtanları gözaltına aldı. Yurtları kapatarak öğrencileri köylerine göndermeye çalıştılar. Öğrenci velilerine baskı yaparak, öğrencileri Keşan dışına çıkarmaya çalıştılar. Dernekleri hiçbir gerekçe göstermeden bastılar. Miting günü tüm çevre yollarını keserek mitinge katılmak için gelenleri karakola götürerek beklettiler. Mitinge katılanların isimlerini tespit etmeye çalıştılar. Bir yandan da çatışma çıkacak yaygarası yürüterek halkı mitingden uzaklaştırmaya çalıştılar. Mitinge katılmak üzere dışardan gelenlerin engellenmesi üzerine, Tertip Komitesi, dışardan gelenlerin mitinge katılmadığı müddetçe mitingi başlatmayacaklarını bildirdi. Bu kararlı tavır sonunda dışardan gelenlerin bir kısmı mitinge alındı. Keşan'da yapılan ilk miting olmasına rağmen oldukça kalabalık bir kitlenin katıldığı mitingde yapılan konuşmalarla YDGF'nin kapatılması protesto edildi.

EYNESİL MİTİNGİ

Eynesil'de de 31 Mart günü "YDGF'nin Kapatılmasını ve Zamları Protesto Mitingi" yapıldı. Miting öncesinde YDGD'li gençler afişleme, bildiri gibi çeşitli yöntemlerle miting hazırlıkları yürüttüler. Faşistler mitingi engellemek için çeşitli çabalara giriştiler. Bir yandan Valiliğe giderek mitingin iptal edilmesini istediler. Diğer yandan halka mitingde kavga çıkacak, dükkanlar yağmalanacak şeklinde demagojiler yaparak mitinge katılımı engellemeye çalıştılar. Kurtuluş taraftarları kendilerine yapılan mitinge katılma çağrısını reddettiler. Mitingte yapılan konuşmalarda YDGF'nin açılması ve zamların geri alınması istendi.

İZMİR

İzmir'de 8 Nisan günü düzenlenen bir miting ve yürüyüşle faşist saldırılar, sıkıyönetim, hayat pahalılığı ve YDGF'nin kapatılması protesto edildi. Yağmurun yağmasının katılımı etkilemesine rağmen 3000 işçi, emekçi, ve gencin katıldığı miting, faşist diktatörlüğe karşı kararlı bir mücadele örneği oldu. Miting ve yürüyüş aynı zamanda emperyalist saldırı örgütü NATO'nun İzmir'de demirlemiş bulunan savaş gemilerinin de protesto edildiği güçlü bir anti-emperyalist gösteriye dönüştü.

Amerikan ve diğer NATO gemilerinin demir attığı yerden geçerken tüm kitle "Kahrolsun Emperyalizm-Sosyal-emperyalizm", "NATO'ya Hayır" sloganlarını haykırdı.

Mitingde yapılan konuşmalarla zam ve zulüm tedbirleri protesto edildi. Egemen sınıfların ve CHP'nin işçi sınıfına ve emekçi halk kitlelerine yönelik saldırılarının güçlü anti-faşist eylemlerle püskürtülmesi gereği vurgulandı.

DÖRTYOL

20 Mart günü Dörtyol'da faşist cinayet şebekelerinin saldırıları sonucu katledilen CHP İlçe Sekreteri Rasim Gökmen'in cenaze töreni, anti-faşist bir kitle eylemi haline dönüştürüldü.

İzmir'de 3000 emekçi faşist saldırıları ve yeni baskı yasalarını protesto etti.

MHP ve ÜGD'li faşistlerin liseli halk gençliğine saldırmaları ve "camileri bombalayacaklar" diyerek kışkırttığı kişilerin halka saldırıları kaymakam ve emniyet teşkilatınca da desteklendi. Onlar halka saldıran faşistlerin elini kolunu sallayarak çekip gitmesini memnunlukla seyrettiler.

İki devrimci gencin yaralanması ve Rasim Gökmen'in ölümü üzerine Dörtyol YDGD ve çevre mahalle ve köylerden emekçiler ve gençlik, cenaze törenini güçlü bir anti-faşist eyleme dönüştürmek üzere toplandılar. 2000'in üzerinde kişinin katıldığı törende faşist saldırılar protesto edilerek, CHP reformistlerinin faşizme teslimiyet politikaları teşhir edildi. Devrimci Yol'la eylem birliğinin sağlandığı ve Dörtyol YDGD, TÖB-DER ve DİKG-DER ortak imzalı 5 binin üzerinde bildirinin dağıtıldığı tören, güçlü bir anti-faşist eylem oldu.

Krediler 1000 Liraya çıkarıldı

İhtiyacı olan her öğrenciye yeterli miktarda kredi verilmelidir

Öğrenci kredileri artırılarak 1000 liraya çıkartıldı. Bilindiği gibi, öğrenci kredileri bu öğrenim yılının başında yine artırılmıştı.

Hükümet sözcüleri, kredilerin tekrar artırıldığını açıklarken, büyük yaygaralar koparmaya çalıştı. "Bir yılda iki misli artırdık", "çok büyük bir şey", "eşi görülmedik bir şey" gibi çeşitli sözler ettiler. Bununla gerçekleri gizlemeye, sözde öğrencilerin çıkarlarının savunucusu olduklarının, öğrenci haklarını düşündüklerini ve bu bin liranın öğrencilere yeterli olduğunu ispatlamaya çalıştılar.

Bu yaygaralar ne CHP hükümetinin faşist diktatörlüğün koltuk değneği olduğunu ve öğrencilere peşpeşe saldırılar düzenlediği, yeni Ortaöğrenim Disiplin Yönetmeliğinin, YÖ Yasa Tasarısının, yeni Yurtlar Yönetmeliğinin, her birinin öğrenci düşmanı şeyler olduğunu gizleyebilir. Ne de 1000 lira kredinin öğrencilerin hiçbir ihtiyacını karşılayamayacak bir düzeyde olduğu gerçeğini küllendirebilir.

Günümüz şartlarında 1000 lira kredi öğrencilerin hiçbir ihtiyacını karşılayamayacak gülünç bir miktardır. Bugün hızla artan hayat pahalılığı, peşpeşe gelen zamlar sonucu, öğrenci gençliğin hayatı daha da yoksullaşmış, öğrenciler daha da fazla açlığa ve sefalete gömülmüştür. Öğrenciler bugün hiçbir ihtiyacını karşılayamamaktadır. Paralı eğitimin giderleri daha da artmakta, öte yandan gülünç ve sabit miktardaki krediler ve ailesinin de bu şartlarda giderek daha da yoksullaşması öğrencilerin belini iyice bükmekte, acılarını artırmaktadır. Bugün kredinin "bir yılda iki kez artırılması", "bir yılda iki misli artırılması" CHP hükümetinin öğrencileri düşündüğünün bir göstergesi değil, bir yılda hayat pahalılığının ne denli arttığının göstergesidir.

Öğrenci gençlik, bu yalanlarla, demagojilerle, yaygaralarla kandırılamaz. Öğrenci gençlik, zamların geri alınması, kredilerin yeterli bir düzeye yükseltilmesi ve parasız eğitim için mücadelesini yükseltecektir.

Gençliğin hayat şartları gün geçtikçe daha da kötüleşiyor

Bugün hakim sınıfların derinleşen buhranı, gençliğin hayat şartlarını daha da kötüleştirmekte, sorunlarını daha da çoğaltmaktadır. Fakat gençlik, bunu kabullenmemekte, artan sorunlara ve daha da kötüleşen hayat şartlarına karşı en doğal, insani ve demokratik talepleri için mücadeleyi yükseltmektedir. Son günlerde gençliğin yükselttiği birçok mücadelede bu açıkça gözükmüştür.

- Hacettepe Üniversitesi'nde ihtiyaca yetersiz sayıdaki servis otobüslerinin çok kalabalık olmasından dolayı Müzeyyen Hüroğlu adlı bir öğrenci otobüsten düşerek öldü. Bunun üzerine öğrenciler forum yaparak, faşist diktatörlüğü ve sorunlara ilgi göstermeyen okul idaresini protesto ettiler.
- İTÜ'de her geçen gün daha da kötüleşen yemeklerin en son olarak da fiyatları artırıldı. Öğrenciler iyi ve ucuz beslenme talebiyle yemekleri boykot ettiler.
- İstanbul İTİA Gazetecilik Y.O'da öğrenciler, daha iyi beslenme talebiyle yemekleri boykot ettiler.
- Boğaziçi Üniversitesi'nde öğrenciler, kaloriferlerin yanmamasını protesto ederek, sıkıyönetimin bütün baskılarına rağmen dersleri boykot ettiler.
- Trabzon Yetiştirme Yurdunda kalan kimsesiz çocuklar, çok kötü şartlarda yaşarken, yapılan yolsuzluklarla, hayat şartlarının daha da kötüleştirilmesini bir direnişle protesto etmişlerdir.
- Adana'da yüzlerce genç, emekçi halkın yanında sıkıyönetimin saldırılarına rağmen direnerek yeni zamları protesto etmiştir.

Bunlar sadece birkaç örnek... Bu örnekler derinleşen buhranla birlikte her geçen gün daha da artmaktadır.

Hakim sınıfların içine düştükleri buhranın yüklerini halkın sırtına yıkma çabalarının bir sonucu olarak bugün gençliğin ekonomik durumu gittikçe kötüleşmekte, hayat şartları daha da bozulmaktadır. Düşük ücretler, taban fiyatları ve kredilere karşı her geçen gün daha da pahalılaşan hayat, yapılan zamlar, gittikçe artan işsizlik, bulunamayan temel ihtiyaç maddeleri vb. gençliğin belini daha da bükmektedir.

Bugün hükümette olan ve seçim meydanlarında gençliğe "huzur, gelecek ve insanca hakça bir düzen" vaat eden reformist CHP eliyle yapılan son zamlarla bu durum daha da kökleşmiştir. "Yeni ekonomik önlemler paketi" adıyla yapılan ve % 100'e varan zamlar, gençliği daha fazla açlık ve sefalete mahkum etmiştir.

Hakim sınıfların derinleşen buhranı, gençliği daha kötüleşen hayat ve artan sorundan başka bir şey getirmemektedir. Buhran, hayatı, gençliğe daha fazla zindan etmektedir.

EMEKÇİ VE ÖĞRENCİ GENÇLİK TAM BİR AÇLIK VE SEFALET İÇİNDEDİR

Bugün emekçi ve öğrenci gençlik açlığın, sefaletin, işsizliğin zamların pençesinde kıvranmaktadır.

Haftada 300-500 liraya çalışan çıraklar, asgari ücreti bile alamayan genç işçiler, bu buhrandan en fazla etkilenmekte, iliklerine kadar sömürülmektedir. Sendikasız, sigortasız bir biçimde, en sağlıksız atölyelerde günde 10-12 hatta 15 saat çalıştırılan çıraklar, derinleşen buhranla birlikte daha fazla açlığa ve çöküntüye terk edilmektedir. Çıraklar, % 100'ü aşan hayat pahalılığını, zamları en açık bir biçimde üzerlerinde hissetmektedirler. Buhranın faturaları genç işçilerin belini bükmekte, sofrasındaki son dilime de göz dikilmektedir. "Toplumsal Anlaşma" adlı uygulama, işçi gençliğin hayatını daha da karartmakta, onun en doğal, demokratik hak ve özgürlüklerine el uzatmaktadır.

Derinleşen buhran, genç köylülerin emperyalist tekeller ve toprak ağaları tarafından daha fazla sömürülmesini, ürettiği ürünlerin yok pahasına elinden alınmasını doğurmaktadır. Üretilen ürünler, araç-gereç, tohum, gübre vb. ihtiyaçları karşılayamamaktadır. Bu durumda köylü gençliğin, aileleriyle birlikte, bankalara, aracı-tefeci ve ağalara borç ve bağımlılığı hızla artmaktadır.

Öğrenciler, özellikle büyük kentlerde yarı aç yaşamaktadırlar. Kitap, defter, araç vb. malzemelere yapılan zamlar, dev rakamlara ulaşırken, hayat % 100 pahalılanırken, öğrencilere 1000 TL kredi verilmektedir. Bu gülünç rakam, öğrencilerin en temel ve doğal ihtiyaçlarını karşılamak bir yana, yol paralarına bile yetmemektedir. Bu durumda ailelerin yardımıyla okumaya çalışan öğrenciler, ailelerinin durumunun kötüleşmesiyle şimdi çok daha kötü şartlar altındadırlar.

Derinleşen buhran bir bütün olarak gençliğin beslenme, barınma, sağlık vb. şartlarını daha da kötüleştirmektedir. Yurda alınmayan ve yurt olmadığı için dışarda kalmış binlerce öğrenci, bugün bodrumlarda, harabelerde kalmaktadır. Emekçi gençler, tamamlanmamış inşaatlarda, gecekondularda barınmaya mahkum edilmiştir.

Gençlik, en temel besin maddelerini almak bir yana, yarı aç yaşamaktadır. Sportif, kültürel, sanatsal, vb. ihtiyaçlar, bir hayal olmaktan bile uzaktır.

Öte yandan yarısından fazlasını gençlerin oluşturduğu 5 milyondan fazla işsiz sayısı, buhranla birlikte kabarmaktadır. Lise ve yüksekokullardan mezun binlerce genç, iş bulamamakta, işsiz dolaşmaktadır. Buhran nedeniyle, yaklaşık bir yıldan beri işe alımların durdurulması, gençlik arasında işsizliği daha da yaygınlaştırmaktadır. Toplu işten çıkartmalardan işçi gençlik de payını almakta, yüzlerce genç işçi işten atılmaktadır.

Tüm bunlar hakim sınıfların derinleşen buhranının yüklerini halkın sırtına yıkma çabalarının sonuçlarıdır. Buhranını faturaları emekçi halkın bir parçası olan gençliğin önüne de uzatılmaktadır.

Fakat bu faturayı reddetmenin, buhranın yüklerini hakim sınıfların sırtına yıkmanın yolu da vardır. Bu yol, zamlara, hayat pahalılığına, işsizliğe karşı mücadeleyi yükseltmekten geçmektedir. Gençlik, geleceğini ve hayatını karartan bu düzene karşı kaldırılan demokrasi bayrakları altında yerini almalıdır. Bunun yolu da devrimci proletaryanın mücadele platformu etrafında birleşmekten geçmektedir.

DİSK ve Türk-İş'te sendika ağaları tepişiyor !

İşçi sınıfının sendikal birliği sınıf sendikacılığı temelinde sağlanacaktır

DİSK içinde sendika ağaları arasındaki çatışmanın elebaşıları: A. Baştürk, K. Türkler; işçilere karşı birlik, post kavgasında ayrılık...

Son günlerde bütün gözler sendikalara çevrildi. Cumhurbaşkanından egemen sınıfların borazanı basına, burjuva bilim adamlarından sözde sosyalistlere kadar herkes, Türk- İş ya da DİSK'in veya her ikisinin birden birliğinin savunucusu kesildi. Korutürk-Türkeş-Demirel' den, Ecevit-Bilen-Perinçek' e kadar işçi sınıfına ihaneti tescillenmiş politikacı takımı 'tekellerin sözcüsü burjuva basınından işçi sınıfından bahsetmeyi entellektüel olmanın bir külfeti olarak gören burjuva aydınları ve gerçekde işçi sınıfının birliği diye bir sorunları olmayan, sorumsuz ortayolcu akımlar birden bire işçi sınıfının sendikal birliğinin savunucuları kesildiler.

İşçi sınıfının siyasi ve sendikal birliğinin baş düşmanlarının tavırlarını, bu tavırlar arkasında hangi "hinoğlu hinliğin" yattığını daha iyi görmek için DİSK ve Türk-İş'de ki gelişmeleri kısaca gözden geçirelim.

DİSK'TEKİ TEPİŞME VE REVİZYONİST DEMAGOJİ

On yıl süreyle DİSK'in yönetimini gaspedip, işçi sınıfının mücadelesini bastırmaya, işçi sınıfının giriştiği her büyük atılımı yolundan çıkarmaya çalışan revizyonist sendika ağaları son kongrede bu revizyonist sendika ağalarına karşı yükselen işçi muhalefetini peşlerine takmayı başaran reformcu sendika ağaları tarafından alaşağı edildiler. Ne varki, onlar, revizyonist ağalar kadar da dayanamadı, "Toplumsal Anlaşma"yı el altından desteklemeleri, faşizme karşı mücadelede sendikaların rolünü hükümete rica mektupları yazmaya indirgemeleri, en son olarak da, hükümet ve patronlarla bir masaya oturarak, "Önlemler Paketi" adını verdikleri sömürü ve talan uygulamasının altına imza atmaları bunların da revizyonist sendika ağalarından bir farkları olmadığını, bunların da işçi sınıfı dostu rolüne çıkmış bir ihanet şebekesi olduğunu herkesin gözünde açığa çıkardı. Revizyonist ağalar da bu fırsattan yararlanarak, sanki bütün bu ihanet eylemleri kendilerine rağmen yapılmış havası vererek muhalefet etmeye ve bu temelde güç toplamaya yöneldiler. Koltuklarından kayguya düşen reformcu ağalar, dokuz aydır bir türlü veremedikleri bir karar vererek rakiplerinin "burnunu sürtmeyi" güçlerini "cümle aleme" ispatlamaya yöneldiler. Disiplinsizlik nedeniyle, revizyonist ağaların yönetiminde bulunduğu üç sendikayı ve Yeraltı Maden-İş sendikasını geçici olarak ihraç ettiler! Bu ihraç olayına revizyonistler "mal bulmuş magribi" gibi sarıldılar. Revizyonistlere bir zarar gelmiş gibi görününce, "gözü yaşlı" demokrasi havarisi kesilen burjuva, küçük-burjuva çevreleride yanlarına alan revizyonistler, sınıf sendikacısı pozunda tekrar piyasaya çıktılar.

Uzun zamandır kitlelerin karşısına çıkmaya yüzü olmayan Kemal Türkler, ortamı uygun bulmuş olmalı ki, şimdiye kadar bütün yaptıklarını unutulmuş sanarak demeç üstüne demeç vermeye başladı.

İhraçla ilgili yaptığı açıklamada şöyle diyor Türkler: "Sendikalarımızı DİSK dışına düşürmeye çalışanların aynı gün, tekelci sermayenin neden olduğu ekonomik bunalımın yükünü işçi ve emekçilerin sırtına bindirme aracı olan 'ekonomik önlemler paketinin' altına imza atmaları basit bir bir rastlantı değildir. Günümüzde sınıf sendikaları ile uzlaşmacı sendikalar arasındaki temel ayırımın bu çabalara karşı çıkıp çıkmamakta belirginleştiği düşünülürse, bu imzanın anlamı daha iyi anlaşılacaktır"

Sanki, "Toplumsal Anlaşmanın" ilk uygulaması olan, MESS'in grup sözleşmesini kendileri imzalamamış, kamu kuruluşlarında, faşist Çelik-İş ile aynı "Toplumsal Anlaşma" altına kendileri imza atmamış gibi, "önlemler paketi" kendilerinden habersiz imzalanmış gibi, sahte sınıf sendikacısı olarak ortaya çıkan Türkler, açıklamasının biraz ilerisinde kendini ele veriyor. "Faşist tırmanışın durdurulması, demokratik hak ve özgürlüklerin korunup genişletilmesi için CHP ağırlıklı hükümete evet diyen sendikalarımız, onu bu doğrultuda desteklemekten hiç bir zaman geri durmamışlardır."

Faşistlere ve sosyal-faşistlere layık bir demagoji. Sanki ülkede iki CHP hükümeti var. Birisi, ekonomik yükleri işçilerin üstüne yıkıyor, öteki faşizme karşı mücadele edip, demokratik hak ve özgürlükleri genişletiyor! Sanki mevcut ekonomik düzenin dışında ayrı bir faşizm var!

TÜRK-İŞ'İN BUNALIMI DERİNLEŞİYOR

Egemen sınıflara büyük hizmetinin karşılığı olarak, iki kez tabi sena törlükle ödüllendirilen Halil Tunç başta olmak üzere, TÜRK-İŞ'in büyük sendika ağalarından çoğu iyice deşifre olmuş, işçilerin karşısına çıkacak yüzleri kalmamıştır. Bu durum, ağaları iyice huzursuzlandırmakta, tabandan gelen tepkilerle koltukları sallanmaktadır. Durumu kurtarmak isteyen ağalar, işçi sınıfına yaptıkları ihaneti birbirlerinin üstüne yıkmaya çalışarak, aradan sıyrılmaya çalışmaktadırlar. Kongrenin de yaklaşması çelişkileri keskinleştirmekte, reformcu ve faşist kesimler saflaşmaktadır. 19 reformcu sendika ağası, çürüyen, teşhir ve tecrit olan yönetimin karşısına "yeni bir alternatif" gibi çıkarılmaya çalışılırken, işçilerin tepkileri bastırılmaya çalışılmakta, ancak siyasi çıkarlar ve koltuk kavgaları, çatlağı büyütmektedir.

Bu en büyük ihanet şebekesinin, bölünme tehlikesi, en azından egemen sınıflara hizmette kusur edebileceği bir konum kazanması, bütün işçi düşmanlarını tedirgin etmektedir.

Nitekim duruma Cumhurbaşkanı müdahale etmiş, H.Tunç'u çağırarak yerine "güvenilir bir adam(!) bulmadan görevi terketmemesini istemiştir. H.Tunç' da eğer yerine "ihanette kusur etmeyecek birini" bulamazsa, "fedekarlık(!)" edip, göreve devam edeceğini bildirmiştir. Bu belki, egemen sınıflar ve onların siyasi temsilcilerine az da olsa "derin bir nefes aldırmıştır", ama, Türk-İş'in sorunu bundan ibaret değil, amaç; tabandan yansıyan ve yukarda ağalar arası kavga ile derinleşen mücadeleyi durdurmak. Egemen sınıfların bu isteğini de, en iyi biçimde, en genç siyasi temsilcisi TİKP- Aydınlık revizyonistleri dile getiriyor. Uzun uzun Türk-İş içinde faşistlere karşı mücadele etmenin T"K"P ni nasıl güçlendirdiği demogojisine yer verildikten sonra, Türk-İş'in birlik ve beraberliğinin önemini şöyle vurguluyorlar! "Anti-komünizm silahını terk etmek ve demokratik bir ortamda işçi tabanıyla birleşmeye çalışmak (!) Türk-Iş'in toplumda saygınlığı olan en büyük işçi kuruluşu niteliğini koruyabilmesi ve tabanıyla daha sıkı birleşebilmesi ancak bu yolda ilerlediği takdirde mümkün olabilir." (4 Nisan 1979 tarihli Aydınlık)

EKONOMİK VE SİYASİ BUHRANIN DERİNLEŞMESİ KOLTUK KAVGASINI SERTLEŞTİRİYOR

Komprador-feodal ekonominin uzun zamandır içinde bulunduğu buhran her geçen gün hayatın bütün alanlarında kendisini daha etkin bir biçimde hissettirirken, düzenin bir parçasından başka bir şey olmayan hemen bütün sendikaları da girdabına sürüklüyor. Başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi sınıflara her gün yeni bir saldırının yöneltilmesi ve hemen her meselede, her soydan sendika ağası takımının egemen sınıflar yanında açıkça yer tutmak zorunda olması, sendika ağalarının işçilerin en geri kesimlerinin bile gözünde teşhir olmasını getirmekte, sendika ağalarına karşı tabanda duyulan derin nefret artmaktadır. Egemen sınıflar ise, sendikaları kendi denetiminde tutabilmek ve sınıf uzlaşmasını sürdürebilmek için, eskiyen ağaların yerine yeni yedekleri piyasaya sürmektedir. Ne var ki, bu iş öyle kavgasız gürültüsüz olamamakta, siyasi çıkar çekişmelerinden koltuk kavgasına kadar çeşitli etkenler, ağalar arasındaki çatışmayı sertleştirmektedir. Çünkü, her "yeni alternatif" ağalar arasında, bağlı oldukları siyasal mihrakların çıkarları, koltuklarını koruma, işçi tabanından gelen tepkileri karşılamada uygun bir konum kazanma vb. etkenler tarafından belirlenen bir saflaşmayı da getirmektedir.

F.Işıklar - H. Tunç: Sendika ağalarının kucaklaşması

İşte bugün DİSK ve Türk-İş gibi iki önemli ihanet yuvasında olanlar, buhranın kendilerini zorladığı böyle bir saflaşmanın gürültüleridir. Gerek Sadık Şide'nin faşist maskesi üstüne bir de sosyal-demokrat boya sürerek, Türk-İş'de "birliği sağlayacak adam(!)" rolüne soyunması, gerek Kemal Türkler'in açığa çıkan ihanet maskesini, keskin bir sınıf sendikacılığı cilası ile cilalamaya kalkması, bu saflaşmanın hangi siyasal mihraklar temelinde gerçekleştiğinin göstergeleri olmaktadır.

EGEMEN SINIFLARIN BİRLİK YAYGARASI GERÇEKLERİN ÜSTÜNÜ ÖRTMEYİ AMAÇLIYOR

Derinleşen buhranın sendikalara yansıması, saflaşmaların gürültüsünün sendikaların duvarlarını aşması, egemen sınıfların bu ihanet yuvalarının çökme tehlikesi, dahası, çatışmaların kendi kontrollerinden çıkarak işçi yığınlarının da üçüncü bir taraf olarak çatışmaya çekilmesi, bütün egemen sınıf temsilcilerini kaygulandırmaktadır. Bunun içindir ki, "zor günlerin kozu" Cumhurbaşkanı bile çatışmaya doğrudan müdahale etmek zorunda kalmıştır. Yine bunun içindir ki egemen sınıfların her soydan temsilcisi ve onları her zaman izlemeye alışmış burjuva aydınlar, ve sözde sosyalist bir takım siyasi gruplardan oluşan bir koro çatışmanın yumuşatılması ve içine düşülen buhrandan çıkışın reçetelerini vermektedirler. Kısacası, bugüne kadar işçi sınıfının birliğinin can düşmanları "anlaşılmaz" bir biçimde bu birliğin baş savunucuları kesilmiştir. Ve burjuva basını hergün işçi sınıfının birliğinin önemi üzerine sayfalar dolusu ahkam kesmektedir.

Açıktır ki, ortada büyük bir sahtekarlık dönmektedir. İşçi sınıfının sendikal birliği yerine; birer ihanet yuvası, işçi sınıfının sendikal mücadelesinin bastırma karargahları olan DİSK ve Türk-İş'in birliği geçirilmiştir. Oysa, yaşanan hayat açıkça ortaya koymuştur ki, DİSK ve Türk-İş'in birliğinin işçi sınıfının sendikal birliği ile bir ilgisi yoktur. Ve açıktır ki, işçi sınıfının birliği, gerçekten sendikal birliği DİSK ve Türk Iş'e rağmen, onları tasfiye ederek gerçekleştirilebilir.

Egemen sınıflar, kopardıkları bu "sendikal birlik" yaygarası ile bir taşla bir kaç kuşu birden vurmayı amaçlamaktadırlar.

Şöyle ki; Egemen Sınıflar:

-Bir yandan, DİSK ve TÜRK-İŞ içindeki birliği gerçek bir sendikal birlik olarak lanse ederek, işçi sınıfının bilinç çarpıklığını derinleştirirken, öte yandan, işçi sınıfının tabanında sürdürdüğü ve bölücülük faaliyetinin esasını teşkil eden reformcu, revizyonist, faşist sendikacılık akımlarının faaliyetini gizlemek, dahası, tabandaki bu bölücü faaliyetin sendikaların tepesinde bir yansıması olan sendika ağalarının çatışmasında kendisinin rolünü gizlemeyi amaçlıyor.

-İşçilerin dikkatlerini, ekonomik ve siyasal düzenin kokuşmuşluklarından kaydırarak, onları sendikaların tepesindeki düelloyu izlemeye yöneltmek. Ve işçileri, sendikal mücadelenin dar sınırları içine hapsetmek.

-Sendika ağalarının hepsinin kötü olmadığı, içlerin de işçilerin çıkarlarını savunanların bulunduğu intibaını yayarak, yeni alternatiflerin işçilerin desteğini almasını sağlamaya çalışmak.

Nereden, hangi yönden bakılırsa bakılsın, açıkça görüldüğü gibi egemen sınıflar ve onların uşaklarının kopardığı yaygaranın arkasında, işçi sınıfı ve onun devrimci sendikal eylemine kurulmuş yeni tuzaklar vardır. Ne var ki, bütün bu gerçekleri birçok ortayolcu, sözde sınıf sendikacısı akım da görmüyor. Şu veya bu sendika ağasının peşine düşerek, ihraç edebiyatı ya da sahte birlik türküleri arkasında egemen sınıfların korosuna katılıyor.

Biz sendika ağalarına şunu söylüyoruz: Tepişin efendiler tepişin, birbirinizin ipliğini pazara çıkarın, hatta isterseniz birbirinizi ihraç edin. Biz de sizin ne mal olduğunuzu teşhir edeceğiz. Kime, nasıl hizmet ettiğinizi herkesin gözleri önüne sereceğiz. Sizlerin sendikal birliğin gerçek düşmanları olduğunuzu her adımda ispatlayacağız. Dahası bu görevimizi, sizleri sendikal hareketin dışına atıncaya kadar usanmadan sürdüreceğiz.

'Verimi Artırma' demagojisinin altındaki gerçek: İşçilerin daha çok sömürülmesi

Geçtiğimiz günlerde Bakanlar kurulu KİT'lerde çalışan işçiler üzerindeki baskı ve sömürünün artırılması yönünde bir karar daha aldı.

"Kurulu kapasiteyi en iyi biçimde kullanarak, maliyetleri azaltarak, savurganlığı önleyerek,.... işletme içinde her türlü önlemi alarak", "Etkin bir yönetimin gerçekleştirilmesi ve %25 ek bir kaynak yaratılması...."nı isteyen Ecevit hükümeti bu doğrultuda yetkililere direktif verdi.

Bu kararla egemen sınıfların işçi sınıfı üzerindeki sömürülerinin daha da artırılması hedeflenmektedir. "Üretimi artırmayan yöneticiler görevden alınacaktır" diyen hükümet, KİT'lerdeki tüm yöneticilerin işçileri daha fazla çalıştırarak daha fazla artı-değer yaratmasını istemektedir. Yaratılan bu artı-değerler ise patronlara teşvik tedbiri olarak verilmektedir.

Sürekli olarak sürdürülen verimin artırılması çalışma barışının sağlanması, ekonominin kurtarılması için fedakârlık yapılması edebiyatının yanı sıra alınan bu yeni kararla işçi sınıfının daha fazla ezilmesi sağlanmaktadır.

CHP hükümeti yönetici bürokratlarına "işçileri daha çok ezin" talimatları verirken, komprador burjuvalar bu baskıların daha da artırılmasını istemektedirler. Komprador burjuvazinin tanınmış adamı Sakıp Sabancı bu konuda "...Öte yandan ilgili bakanlar ve bazı KİT Genel Müdürleri ile yapılan toplantıda üretimi artırmaya yönelik ikmal ve dağıtım konularına ilişkin somut çözümler tespit edilmiş olmasına rağmen sorunlar etkinliğini sürdürmektedir..." diyor. Söylenen gayet açıktır ve tüm patronların istekleri dile getirilmektedir.

Bir taraftan patronlar milyonlarına milyon katmak için her türlü baskıya başvurur, beş on işçinin yapacağı işi bir işçiye yaptırır, bant hızlandırması yöntemiyle sömürülerini artırırken, öte yandan "işçi dostu" ve "halkçı" geçinen CHP reformistleri işçileri daha fazla çalıştırmak ve daha fazla ezmek suretiyle en büyük patron olan devlete %25 oranında ek bir kâr sağlamaları için müdürlerine ve diğer yetkililerine emir vermektedirler.

CHP reformistleri bir yandan Mersin Soda Sanayi'ne teşvik tedbirleri verir ve işçilerin direnişini bizzat kırmak için mavi berelileri seferber eder, böylelikle patronların 3000 liralık sodayı 60 000 liraya satarak milyonlar kazanmasını sağlarken, öte yandan komprador burjuvalarla yaptığı toplantılarda işçileri ve emekçileri daha fazla ezeceğine dair onlara teminat vermektedir. Sabancı'nın açıklaması da bu konuda Ecevit'in verdiği teminatı ortaya koymaktadır. Bu işlerin gizlisi kapaklısı kalmadığı gibi Ecevit'in "halkçılığı"nın ne olduğu da sıradan herkesin görebileceği kadar açığa çıkmıştır.

LOKAVT YASAKLANMALI, SINIRSIZ GREV HAKKI TANINMALIDIR

Uzun zamandan beri tekrarlanan "ideolojik grevlerin yasaklanması" Talimatı TİSK Genel Sekreteri Rafet İbrahimoğlu tarafından tekrar gündeme getirildi. 7 Nisan günü verdiği demeçle bu konuda hükümetin yeterli tedbir almadığını belirten TİSK Genel Sekreteri işçi sınıfına karşı saldırıların daha da yoğunlaştırılmasını istedi.

Zam ve zulüm tedbirleriyle, işten atmalarla, kıdem tazminatlarına el koymalarla, grev yasaklama ve ertelemelerle, grevlere karşı sürdürülen saldırılarla, lokavt ve bant hızlandırmalarla "Toplumsal Anlaşma" çok yönlü bir şekilde uygulamaya sokulurken, bütün direktiflerini itirazsız uygulayacağından hiçbir şüphesi olmayan emperyalistler ve egemen sınıflar CHP hükümetine her gün yeni direktifler vermektedirler.

Onlar öteden beri işçi grevlerinden tedirgin olmakta, grevlerin kendi çıkarlarına dokunduğunu ifade ederek CHP hükümetinden grev hakkının ortadan kaldırılmasını istemektedirler. Nitekim CHP reformistleri de bu konuda birçok ileri adım atmış, Demirel hükümetlerinin beceremediği "Toplumsal Anlaşma"yı imzalamış ve bu konuda egemen sınıflara en büyük hizmeti sunmuştur. Bugün ondan istenen işçi sınıfına daha çok saldırının gerçekleştirilmesidir.

İşçi sınıfının yaşam koşullarını iyileştirmek ve patron saldırısı karşısında haklarını korumak için başvurduğu ve uzun mücadeleler sonucu, kan ve can pahasına yüzlerce şehit vererek kazandığı grev hakkının gasp edilmesi için yapılan çağrılar, verilen direktifler, tam da lokavtyarın yoğunlaştığı, işçi grevlerinin militarist baskı güçleri vasıtasıyla kırıldığı, hükümet eliyle binlerce işçinin sokağa atıldığı bir döneme rastlamaktadır. Bu bir tesadüf değildir. Egemen sınıflar Ecevit hükümeti eliyle uygulamaya soktukları sıkıyönetim altında ve süngülerin gölgesinde hiçbir "pürüz"ün olmadığı bir "cennet" yaratmaya çalışmaktadırlar. Ve sürdürülen bu hayasız bağrışlar bunun içindir.

"Halkçılık" edebiyatının sökmediğini gören Ecevit hükümeti ise artık açık bir şekilde işçi sınıfına ve emekçi halk kitlelerine saldırıları en iyi kendisinin yürüteceğini ispatlamaya ve bu yolda egemen sınıflardan ve emperyalistlerden "iyi not" almaya çalışmaktadır. Ardarda yürürlüğe sokulan baskı ve sömürü tedbirleri bunun örnekleridir. "Toplumsal Anlaşma"nın imzalanması, Yeni İş Kanunu Tasarısının hazırlanması, verimin arttırılması için verilen direktifler, patronlara verilen teşvik tedbirleri, grev ertelemeler, Yargıtay ve benzeri bürokratik kurumlar vasıtasıyla alınan işçi düşmanı kararların yürürlüğe sokulması hep bunun örnekleridir ve bu örnekler daha da çoğaltılabilir.

Bütün bu saldırıları rahat koltuklarından seyreden her renkten sendika ağası ise işçi sınıfının mücadelesinin önüne set çekmekte, işi bir kaç demeç vermek ve hükümete göstermelik çıkışlarda bulunmakla geçiştirmekte, esas olarakta saldırıları memnuniyetle karşılamakta ve her fırsatta hükümetin emrinde olduğunu belirtmektedirler. Sendika ağaları "Toplumsal Anlaşma"ya evet diyerek grevlerin yasaklanmasını onayladıklarını ispatladılar. Bugün de onlar grevlerin yasaklanmasına ve işçi sınıfının her yönden cendere altına alınarak uysal bir köle haline getirilmesine hiçbir şekilde karşı çıkmamakta, tersine "fedakarlık" çağrılarını daha da arttırarak saldırı cephesinde yerlerini almaktadırlar.

İşçi sınıfı ise sınırsız grev hakkının tanınması, lokavtların yasaklanması, bütün baskı yasalarının ortadan kaldırılmasını, herkese iş ve çalışma koşullarının sağlanmasını istemekte ve bu doğrultuda tüm engellerin ortadan kaldırılması için güçlerini birleştirerek mücadele etmektedir.

Hükümetin yeni bir uygulaması:

İşçilere sokak, patronlara teşvik primi

Hükümet, Mersin Soda Fabrikası işçilerine karşı giriştiği saldırıları, yeni boyutlarla sürdürüyor. Sıkıyönetimin ilanıyla birlikte, Bakanlar Kurulu kararıyla kaldırılan Mersin Soda Fabrikası grevi, toplam 90 gün yasaklanmıştı.

Reformist CHP hükümeti 26 Mart'ta başlamak üzere greve hazırlanan soda işçilerinin mücadelesini, sıkıyönetim zulmü ve teşvik primi ile bastırmaya, işten atılan 870 işçi ve teknik elemanın direniş yolunu silahlı birliklerle tıkamaya girişmektedir.

Ecevit tarafından açılan "Ekonomik önlemler paketi" devlet sermayesi ve özel sermaye işbirliği ile kurulan fabrikada, patronu ekonomik yönden güçlendirmenin, işçilerin mücadelesini bastırmanın bir aracı olarak yardıma yetişiyor.

Fransız Krebs ve Polonya Polismeks firmaları tarafından gerçekleştirilen Soda Fabrikasının % 80'lik payla, en büyük hissedarı Türkiye İş Bankası'dır. % 18'lik hisse de Sümerbank'a aittir. Bu tekel, sadece 1975 yılında 250 milyon TL net kâr sağlamıştır.

Soda emekçilerinin sırtından milyonlar vuran patron, hükümetin, resmi ve sivil faşist güçlerin desteğini alarak, emekçilerin ücretlere zam talebini reddetmiştir.

Bir yandan patron tarafından bölgenin dışından getirilen 83 kişilik faşist çete grubu, Nevşehir'den gelen Komando Birliği ve Adana'dan gönderilen Sıkıyönetim Birliği, grevi önlemek ve etkisizleştirmek için fabrikayı kuşatırken, diğer yandan hükümet, patrona teşvik primleri sağlamaktadır. Egemen sınıflar adına emekçi sınıflardan "özveride bulunmaları"nı isteyen Ecevit, aldığı zam kararlarıyla tekellere sağladığı kârlarla yetinmemekte, komprador-feodal ekonomiyi"düze çıkarmak", bu uğurda ezilen emekçi kitlelere karşı daha fazla baskı ve zulüm uygulanmasını sağlamaya çalışmaktadır. Türkiye İş Bankası'nın fabrikadaki % 80'lik hissesinin yarısına sahip olan Şişe Cam Holding'e ayda 700 bin dolar döviz ödeyen CHP hükümeti, soda işçilerinin ücret zammı talebiyle başlattığı greve, sıkıyönetim birlikleri ve teşvik primleri ile saldırmaktadır.

Halka iş, ucuzluk, toprak ve özgürlük vaat ederek işbaşına gelen CHP hükümetinin, bütün bu vaatlerinin reformist demagoji olduğunu gören işçi sınıfı ve diğer emekçilerin oluşturduğu muhalefetin, reformizme karşı, devrimci bir güç olarak gelişmesinin önüne geçmek isteyen faşist MC partileri sahtekarca, kitlelerin taleplerine sahip çıkmaya çalışmaktadırlar. Reformist hükümetin zam ve zulüm kararlarına karşı söz de muhalefet yürüten faşist partiler ve parti yöneticileri, hükümet oldukları faşist MC döneminde halktan yana kararlar aldıkları izlenimini yaratmak istemekte, faşist demagojiyi yoğunlaştırmaktadırlar.

Profilo işçilerinin grevini kanla bastırmaya çalışan faşist MC, kuruluşunun ikinci haftasında komprador burjuvazinin sadece bir kesimine 1 milyar 257 milyon kredi sağlamıştı. Kimya sanayi patronlarına verdiği teşvik primi ise ikinci sırada yer alıyordu.

İşçi sınıfının ve diğer emekçilerin mücadelesinin önüne geçmek, komprador-feodal düzenin devamını sağlamak için, emekçi sınıflara karşı birleşen bütün burjuva partileri, işçi sınıfının grev ve direnişlerini kırmak için, düzen savunuculuğu yapan her türden burjuva sendikacılarının da desteğini almışlardır. Bugün de buna devam etmektedirler.

Mersin Soda Fabrikasında 26 Mart'ta kurulan grev çadırları, askeri birliklerin isteği üzerine, Petkim-İş yöneticileri tarafından fabrikadan uzaklaştırılmıştır. Aynı yöneticiler, işçilere direnmemelerini, sendikada toplanmaktan vazgeçmelerini öğütlemektedirler. Petkim-İş Başkanı Mehmet Kılınç 870 işçinin işten atılmasına karşı girişeceği eylem için, CHP hükümetini destekleyen DİSK'in sendika ağalarının iznine boyun eğmiştir.